

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

číslo 179 / 17. ročník

Zdenek zachycený při přistávání po úspěšném přeskočení přes kozu na skoro již tradičních testech zdatnosti v tělocvičně dne 12. 1. 2006

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo v měsíci lednu roku 2006.

Slovo šéfredaktora

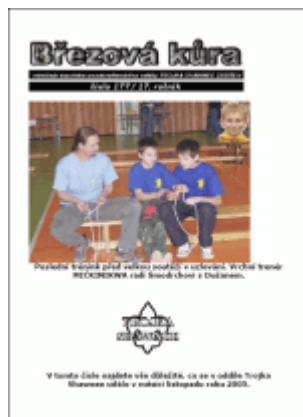
Tak se měsíc s měsícem sešel a výjimečně po kratší době tady máme další, již 179. číslo našeho oddílového časopisu Březová kůra. Doufám, že vám přinese příjemné počtení a že si společně zrekapitulujeme, co se vlastně v tom lednu 2006 na půdě šavanské odehrálo. Leden byl sice měsíc na povinné akci chudší, ale to nebránilo (nebo spíš umožnilo) většině vedení, aby se zúčastnilo několika dalších drobných či větších společných podniků.

Jako první nemůžu nepochválit Stopaře, který hned po svém návratu z dalekého Irsku se s vervou zapojil do kmenové činnosti a právě od něj jsou myslím velice povedené zápisky z právě těch akcí vedení, o kterých jsem se zmiňoval v minulém odstavci. Kéž by si z něj vzali příklad ostatní. Kdyby každý z vás napsal alespoň to, co slíbil, hned by se kůra tvořila veseleji, radostněji, prostě lépe.

Tím, že některé příspěvky vůbec nedorazily, vznikla potřeba je něčím zaplnit. Jako malou útěchu za chybějící bodování (co ty na to, Mauglí?) je otištěna povedená pohádka z knížky Pohádky lesní moudrosti, kterou vřele doporučuji každému. Jako klasicky však nemůže chybět popis všech oddílových akcí, nějaké družinové stránky, stránka zábavy, názory, komentáře a snad i něco dalšího.

Protože máme za sebou polovinu roku, možná bych se měl zamyslet nad tím, jak je náš časopis přijímán právě vámi, jeho čtenáři. Skuste se zamyslet, jak se vám náš časopis líbí, co by se dalo zlepšit, co v něm chybí... Redakce bude velmi ráda, když jí poskytnete jakoukoli zpětnou vazbu, která bohužel chybí. To vede k tomu, že si myslí, že je všechno dobré (vždyť se nikdo nebouří...), ale ono to tak třeba vůbec nemusí být. V průběhu jara sice chystám malou anketu ohledně časopisu, ale jakékoliv podněty jsou vítané a byl bych rád, aby náš časopis byl stále lepší a lepší. Ale to nezáleží jen na mě, ale na vás všech (jak píší snad ve skoro každém čísle).

Přeji vám všem, ať se vám 179. číslo dobře čte, ať v něm naleznete vše, co v něm hledáte a ať následující, kulaté 180. číslo vypadá ještě lépe, než ty předchozí.

TATEYOPAH

Slovo exDegandawidy

V tomto okamžiku, kdy píšu tento článek, to ještě není pravda, ale až budete tuto Kůru číst, tak už to pravda bude. Co vlastně? Jak jste si mohli všimnout v nadpisu článku – nejedná se tentokrát o slovo Degandawidy ale exDegandawidy, neboli bývalého Degandawidy. Nechci zde rozebírat uplynulý rok, co se povedlo a nepovedlo, co jsme zvládli a co pokazili. Tím vás opravdu zatěžovat nebudu, to řešíme na kmenových radách.

V dnešním slově Degandawidy se raději zaměřím na to, co je v oddíle v současné době důležité, a to je kromě družin Káňat a Vlků naše nejmladší generace a to Koníci. Protože se v minulé Kůře stránka Koníků neobjevila, tak jsem si řekl, že ji napíšu já. Možnost k tomu mám, protože jsem v lednu jednu schůzku Koníků vedl.

Schůzka Koníků

V současné době je družina Koníků tvořena patnácti členy. Protože je všechny ještě neznáte, tak je tu vypíšu: Ká, Komanč, Mustang, Top, Harry, Jerry, David, Pavel, Býček, Martin, Honza, Orel, Rajče, Kutil a Blanka. Pokud jste tato jména ještě neslyšeli, tak o nich brzy uslyšíte, protože Koníci jsou dobře fungující družinou vřát a brzy se zapojí do oddílové činnosti v družinách.

Koníci zahajují svoji družinovku pokřikem Koníků: Heslo Koníků teď už vím, nejlepší snahou nejlepší buď čin." Měli byste vidět, jak pěkně to zní, když to křičí naráz všech patnáct členů této družiny. Protože je Koníků tolik, tak družinovku vede několik lidí naráz – na mojí družinovce byli přítomni OHIYESA, MIČKINIKWA bývalá členka oddílu Žab WATOKNAPA.

Po zahájení jsme si zopakovali uzle a dobře si vedli Ká, Kutil, Mustang, Harry. Po uzlech následovala Kimova hra - zkouška paměti, kde byl jednoznačně nejlepším hráčem Mustang. Následovala hra Foukanda, která skončila nerozhodně 1:1.

Koníci jsou velice živá družina a tak je potřeba často měnit zábavu. Po foukandě jsme využili přítomnost WATOKNAPY naučili se novou písničku Vinetou. Jestlipak si ji Koníci ještě pamatujete? Hned po písničce byla hra Na jestřába a pak jsme si četli povídku od Otakara Batličky Světluška.

Následovala pěkná hra s kostkou na hledání bombónů a čas se rychle nachýlil a byl konec schůzky. Pokud to nevíte, tak Koníci si vždy na Konci schůzky volí Správného Koníka – tedy jednoho Koníka ze svého středu, který se dle mínění ostatních choval na schůzce nejlépe a hezky k ostatním Koníkům.

Na schůzce, kterou jsem vedl, byl Správným Koníkem zvolen Ká, který dostal rozetu Správného Koníka od Pavla, který se Správným Koníkem stal minule.

Schůzka Koníků byla ukončena družinovým pokřikem Koníků a Koníci se v šest hodin vydali ke svým domovům.

Akce Tělocvična

Tělocvična je v našem oddíle většinou v zimě, kdy venku je někdy počasí, že by psa nevyhnal a tak skauti z našeho oddílu trénují své svaly v tělocvičně. Nejinak tomu bylo i letos. Sešli jsme se v sobotu 21. ledna v devět hodin před tělocvičnou třetí základní školy.

Škoda byla, že někteří se bez omluvy nedostavili, a to hlavně z řad Koníků. Přesto se nás sešlo celkem dvacet. Program tělocvičny byl rozdělen do několika samostatných bloků – zdatnost, soutěže družstev a turnaj ve florbale.

Na začátku jsme se rozdělili do čtyřech družstev – Sebevrazi, EmPěčka, My čtyři a Puma. Šéfové jednotlivých družstev byli Drak + Netopýr, Grizzly, Helča a Šídlo. V soutěži družstev vyhrálo suverénně družstvo Sebevrahů. Odměnou jim byly bonbóny. Celým dopolednem se společně se soutěží družstev prolínala zdatnost jednotlivců. V tabulce na další stránce vidíte, jak jste si kdo vedl, i když to většina z vás tuší. Také si někteří z vás splnili nějaké to Orlí pero – někteří dokonce několik. Pokud jste si ho nezapsali, nezoufejte – teď máte možnost si jej vypsát z tabulky vašich výkonů.

Musím ocenit zejména Koníky, kteří se do plnění jednotlivých disciplín

Skoro celé družstvo Pum – Býček, Ká a Šídlo

zdatnosti pustili s vervou a splnili si nejen limit. Jakmile si uděláte nováčkovskou, můžete se pustit do plnění OP s plnou vervou.

No a na závěr byl miniturnaj ve florbale. Tam se nejlépe vedlo družstvu Sebevrahů, které porazilo všechna ostatní družstva, pouze s Pumami remizovalo.

Na závěr bylo vyhlášení výsledků celé akce a také bylo vyhlášení Javorové nažky za měsíc prosinec, které vyhrál rádce Vlků Netopýr. Javorový list vyhrála Káňata. Akce byla ukončena krátce po jedné hodině.

WAOPE

Honza má novou přezdívku - Orel

Télocvična dne 21.1.2006	Kilky za minutu	Hod do basket. Koše 5 pokusů	Skok z místa (cnetimetry)	Setonův Běh (počet kolíků)	Dřepy za minutu	Sřelba florbalvou 5 pokusů	Skok přes kozu (centimetry)	Hod do terče	Přednožky na žebřinách 1 minuta	Sed-leh 1 minuta	Trojkok z místa (centimetry)	Skok přes švihadlo za sebou
Drak	24	1	235	N	60	1	150	0	2	15	715	25
Netopýr	33	1	185	N	1	2	135	0	1	18	600	48
Helča	-	0	150	7	47	2	-	0	0	23	500	50
Grizzly	18	0	130	8	34	1	-	2	1	18	450	2
Šmodrch	N	N	N	N	59	0	100	1	9	27	515	14
Lišák	18	0	160	8	45	0	-	3	4	17	540	50
Šídlo	18	0	155	8	33	2	100	3	2	14	500	55
Zdeněk	19	1	120	7	30	1	-	4	3	16	390	6
Martin	40	0	160	8	51	3	-	5	0	20	505	15
Komanč	10	0	142	8	44	2	100	2	4	16	470	17
Top	14	1	130	8	49	1	-	1	16	13	405	30
Ká	20	0	130	8	48	2	-	1	17	21	410	7
Orel	16	0	135	7	52	1	-	2	6	13	405	16
Býček	4	0	95	-	41	1	-	0	6	17	355	1
Honza	6	0	145	8	50	1	-	2	8	18	490	33

Tučně velkým písmem jsou nelepší výkony každé disciplíny.

Zpracoval **WAOPE**

Skautský ples v Lesnici – 28. 1. 2005

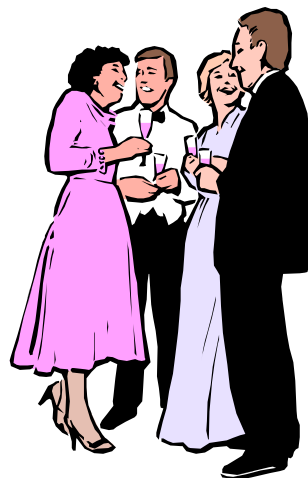
Už se k vám možná doneslo, že skupinka složená z části náčelnictva a Želv se rozhodla potěšit všechny účastníky skautského plesu v Lesnici svojí přítomností. Nápad to byl Ohiyesův a nutno říct, že se ujal, protože nás jelo celkem pět a kdyby bylo víc místa v autě, možná by nás bylo ještě víc. Šlo o Ohiyesu, Mlčima, Tateyopaha, Tarzana a mě – Stopaře. Dorazili jsme prakticky přesně v osm hodin večer, kdy ples začínal, koupili jsme si lístky a vybrali si místo v zatím celkem prázdném sále. Časem se ale solidně zaplnil a účast určitě byla dobrá.

U vedlejšího stolu se usadili roveři a rengers z Postřelmova a Bludova, které jsme později využívali pro občasnou konverzaci a především k případnému tanci (tedy k tanci jedině rangers). Ples byl zahájen zpěvem skautské písničky Poštorenská kapela, ke kterému byli vyzváni všichni skauti na pódium. Tak tuhle výzvu asi většina skautů neuposlechla nebo jich bylo v celém sále tak deset, protože kromě naší kompletní šavanské výpravy se na pódium dostavilo jen snad pět dalších lidí. Písničku, kterou většina z nás prakticky neznala jsme si ale s chutí zazpívali a o Šavanech bylo zas slyšet.

Mimo společenskou konverzaci je samozřejmě náplní každého plesu i hudba a tanec. Hudbu zajišťovala dvojice hudebníků odněkud z jižní Moravy (bohužel už si opravdu nepamatuju název toho hudebního tělesa), ale šlo o žánr blízký country a tancovat se tedy dalo. Nechci přímo jmenovat, ale někteří z našich členů, od kterých bych čekal, že tancem žijí, netancovali ani jednou. A dokonce když se někdo jiný do tance opravdu vrhnul s vervou a nebál se to roztočit, častovali jej poté poznámkami typu „Ty ses koupal?“ nebo „Ono venku prší?“. Zato musím uznat Tarzanovu kuráž, který si z nás zatancoval určitě nejvíc a dokonce se nebál ani soutěžit v tanci, ve které mu dělala tanečnici výchovná zpravodajka ORJ Šumperk – Hanýžka z Postřelmova. Tento námi podporovaný pár sice nevítežil, ale snažil se. Navíc je třeba uznat, že výkon lesnického Klíštěte a jeho partnerky (kteří tedy byli na domácí půdě) byl opravdu profesionální a myslím, že vítězství jim nemohlo uniknout.

Zpestřením plesu bylo také několikrát taneční vystoupení skautů a skautek z Lesnice. Jedno z těchto vystoupení se mimochodem zabývalo countrytanci, které pak měli příležitost naučit se a zatancovat si všichni. Takže jsme se (alespoň my tři, co sem tam tancovali) taky něčemu přiučili.

Dalším zpestřením byla tombola. Každý z nás si koupil lístky, ale ne na každého se usmálo štěstí. Tuším, že Ohiyesa s Mlčimem nevyhráli nic, snad příště. Já jsem si odnesl džus a malý zarámovaný obrázek, Tateyopah vyhrál prací prášek a dva balíky papírových kapesníků a co vyhrál Tarzan už bohužel nevím. Ples jsme opouštěli už v celkem pozdní noční hodině, ale myslím, že zábava ještě nějakou dobu žila i po našem odchodu. Rozvoz domů proběhl taky bez problémů, takže si myslím, že se všichni účastníci těší na další povedenou společenskou akci.

Tateyopah s Ohiyesou při veselé konverzaci s děvčaty z Bludova

Běžkování v Jablonci – 2. - 5. 2. 2005

O pololetních prázdninách jsme nelenili a kdo ze starších kluků měl zájem, mohl se zúčastnit výpravy do dalekého Jablonce nad Nisou. Odtud je skautské středisko Watakí, jehož zástupce jsme potkali ve finále Svojsíkova závodu a Piti ze Štěnětem byli u nás na našem zimním táboře. Sraz byl už ve čtvrtek odpoledne na zábřežském nádraží, které jsme všichni našli celkem hladce, kromě Draka, který se málem ztratil, protože bydlí v Zábřeze teprve nějakých patnáct let. Ale nakonec jsme se sešli a ve složení Apsi, Drak, Tateyopah a Stopař jsme vyrazili vlakem směrem severozápad. Apsi sice zjistil, že jsme zapomněli míč proti trudomyslnosti, ale ta nás naštěstí v průběhu celé akce neohrozila ani náznakem.

Cesta ubíhala rychle a příjemně, potkali jsme řadu skupinek mladých lidí, z nichž někteří byli celkem určitě skauti, takže prostě byla radost cestovat po té naší zemi. V Jablonci jsme byli po osmé hodině večer, kde nás už čekala Štěně a odvedla nás do místního skautského domu. Šlo o bývalou školu (nebo školku), takže to hodně připomínalo zábřežský Rudolfov, jen tedy ještě trochu méně udržovaný. Štěně byla nemocná, takže s námi na hory nemohla, ale dala nám pár tipů, kam se vydat. Takže jsme ještě chvíli povídali, pak ulehli a těšili se na další den.

Ráno bylo mlhavo, ale předpokládali jsme, že na hřebeni Jizerských hor se dostaneme nad inverzní oblačnost a budeme mít modrou oblohu, jaké tu prý byla doteď už tři týdny. Vyrazili jsme celkem brzo ráno, abychom se vyhnuli davům a po osmé hodině už jsme vyjžděli z Bedřichova, kde začínala spousta lyžařských tras. Modré oblohy jsme se sice celý den nedočkali, takže jsme přišli o řadu krásných výhledů a na hřebeni i docela foukalo, jinak si ale nemůžeme na nic stěžovat. Jelo skvěle, trasy byly upravené a žádná velká převýšení nás nečekala. Cestou jsme párkrát přemázli lyže a potkali další jablonecké skauty. Pro znalce Jizerek letmo popíšu naší trasu. Z Bedřichova jsme vyjeli na Novou Louku a odtud přes Kristiánov stoupáním až Na Čihadlo. Tady jsme si úmyslně zajeli ke kiosku, který ale byl zavřený, kde se dal Apsi do vaření čínských polévek. Nešetřili jsme a tak šlo spíš o hustou nudlovou kaši, která sice trochu zahřála, ale při dlouhé pauze jsme mnohem víc vychladli, takže jsme zase rychle vyjeli směrem na Hřebínek, kde měl být další kiosek. Pauza osvěžila, takže cesta ubíhala zase velice pěkně, kilometry odsýpaly a další kiosek už byl otevřený. Dali jsme si něco teplého na zahřátí a pak už to uhánělo příjemným klesáním zpátky k Nové Louce a Bedřichovu. Bez problémů jsme stihli autobus ve dvě hodiny.

Sousoší v libereckém aquaparku

Byla tedy spousta času a ve zbytku odpoledne jsme se rozhodli navštívit vyhlášený aquapark v nedalekém Liberci. Naše odhady vstupného se nainvně pohybovaly

Apsi, Drak a Tateyopah při maza-
nání lyží ve stoupání

kolem 50 Kč, takže cena 120 Kč za hodinu nás trochu překvapila, ale říkali jsme si, že když už jsme tady, musíme to zkusit. Určitě to ale stálo za to, protože všelijakých atrakcí byla v aquaparku celá spousta. Mimo tři tobogány například trychtýř, který už trochu naháněl strach a spustit se do temné roury, která klesala hodně strmě už vyžadovalo odvalu. Skvělá byla i vířivka s hodně teplou vodou. Posezení v ní bylo po bezmála třiceti kilometrech v bílé stopě skvělou relaxací. Zkusili jsme i saunu, prošli se vodní jeskyní, sklouzli na skluzavce a po dvou hodinách se vydali zpět na vlak. Tateyopah a Drakem šli ještě nakoupit a stejným vlakem měli jet i Mičkinikwa s Ohiyesu, kteří měli dnes dorazit, a kteří čekali, že se potkáme až v Jablonci, takže o nás ani nevěděli. Kluci, co šli nakoupit se hodně zdrželi, takže to vypadalo, že vlak ani nestihnem, ale ve chvíli, kdy už chtěla průvodčí vlak poslat do Jablonce bez nás, jsme se všechny tři dvojice konečně sešli, naskočili do vlaku a všechno dopadlo dobře. Je pravda, že liberecké nádraží mi přišlo jako bludiště a našemu vzájemnému hledání moc nepomohlo.

Při vaření večere jsme si popovídali s holkama z pražského oddílu Scarabeus, kteří (byli tam i kluci) s námi sdíleli skautský dům a mimochodem nám nechali zbytek těsta na lívance, které večereli oni.

Večer jsme ještě stihli zjistit, že lyžařské boty, které měla Štěně připravené pro Ohiyesu jsou mu malé a tak jsme sháněli u Štěněte, která byla tou dobou na pleše, náhradu. To se povedlo a Ohiyesa si boty druhý den u Štěněte vyzvedl. Apši s Mičkinikvou vyrazili navštívit Yettiho – skautského sběratele v Turnově, takže na hory jsme vyjeli ve složení Stopař, Ohiyesa, Drak, Tateyopah a jablonecký Piti. Jeli jsme z Kofenova přes Smědavu do Bedřichova. Počasí bylo možná ještě horší než včera, ale cesta snad ubíhala ještě líp, takže jsme o něco delší trasu zvládli v kratším čase. Pitiho čekali další povinnosti a proto se od nás asi v půlce odpojil a je pravda, že poslední kilometry už jsem cítil celkem únavu, ale dlouhý sjezd z Čihadel k Nové Louce byl jedinečným zážitkem, který jsme si opravdu užili. Odpoledne jsme si prošli centrum Jablonce, který se mi zdál zajímavý tím, že všechny ulice jsou do kopce nebo z kopce - prostě město v horách. Nakoupili jsme, cukrárna nám zavřela před nosem, ale naštěstí to zachránila Štěně, která se na nás s Pitim přišla kouknout na klubovnu a přinesla nám z domu výbornou povídkovou buchtu. Popovídali jsme si a nedlouho po jejich odchodu dorazil Mičkinikwa s Apsim a po chvíli taky Mikenopa, který pro nás domluvil návštěvu Miloše Zapletala – Zeta. S Mikenopou jsme povídali o všem možném ještě dlouho do noci.

Brzo ráno odjel domů Mičkinikwa a nás pět zbylých se vydalo do Liberce, kde Zet bydlí. Jeho pracovnu jsme našli celkem rychle. Zet nás mile přivítal, my jsme mu předali zprávu z PŠL od Mikenopy a naši výroční zprávu, on nám zase dal spoustu časopisů pro Mičkinikwu a pak už jsme dlouho povídali. Zet mluvil o všem možném, nejen o ryze skautských tématech a tak tři hodiny, které jsme u něj strávili, uběhly docela rychle. Pak už jsme spěchali zpět do Jablonce, kde jsme se sbalili, uklidili klubovnu, Ohiyesa vrátil Štěněti lyže a mapy, které nám půjčila, a vlakem jsme zamířili zpět domů. Cesta opět uběhla docela rychle a v Zábřeze jsme byli kolem sedmé hodiny.

Tato výprava byla neobvyklá vzdáleností, kam jsme vyrazili, ale především svojí náplní a myslím, že určitě stála za to. Doufám, že se někdy v budoucnu ještě vypravíme do kraje Jizerských hor a stejně tak to jistě nebyla poslední výprava na běžkách.

Stopař

Stránka Vlků

Leden byl hodně chudý na akce a docházka na rodovky byla také dosti slabá. Ke konci měsíce jsem zůstal doma i já. Naštěstí Netopýr se Šmodrchem přišli k nám. U nás doma jsme potom měli trochu uvolněnější rodovku. Vypadá to, že jsme do budoucna ztratili Pavla. Nejspíš proto, že musel dojíždět. Tento měsíc jsme se zaměřili na šifry. Moc nám to nešlo, ale nakonec jsme splnili. V neposlední řadě musíme Šmodrcha zbavit závislosti na Pánu prstenů. Občas si říkám, co ho na tom gymplu učí? Ale potom, co jsem jej s jeho vrstevníky potkal na chodbě, musím připustit, že spíš on učí je. No každopádně nás čeká dlouhá a strastiplná cesta. Dalším problémem naší družiny je lenost, ale ta je asi všude. Přesto se tím nesmíme nechat uchlácholit a musíme jít proti ní.

Naše družina však v budoucnu doplní dvě nové družiny a problémy, které jsme měli dosud, ustoupí do pozadí a nastoupí nové, trochu jiné problémy. Naše činnost je sice náročná, ale přináší také mnoho hezkých chvil, které za tu námahu určitě stojí. Až se vám jednou nebude nic chtít dělat, vzpomeňte si na to hezké, co jste prožili a na přátele, které byste zklamali svým odchodem. Mladí lidé z vašeho okolí nejsou zrovna nejpřívětivější ke skautingu. Ale vyberte si přátele sami. Já dám určitě přednost lidičkám z našeho oddílu. Nedrží mě v oddíle vybavení z druhé světové, ale lidé, bez kterých by bylo mé okolí prázdné. Myslete na to a práce nebude tak těžká.

Tarzan

Nuže, jelikož televize neskýtá mnoho potěšení, je zde má povinnost Vám vyprávět příběh, který se udál před mnoha lety, takže se pohodlně usad'te a nechte se unášet mým vyprávěním.

O Nihancanovi a trpasličím šípů

Nihancan byl pavouk, kudy chodil, tudy páchal nějakou neplechu pro své vlastní potěšení. Jednou nalezl podél zátoky rostoucích mnoho sladkých bobulí, ale právě když je začal jíst, zaslechl jak někdo nedaleko kácí stromy. Zdálo se, že hluk pochází z hájku bavlíníků na druhé straně zálivu. „Musím se tam podívat,“ řekl si Nihancan. „Slyšel jsem, že tam žijí trpaslíci, kteří dělají zázračné šípy. Je čas vyzkoušet na nich nějaký trik. Přesl záliv a mezi bavlíníky našel trpaslíka vyrábějícího šíp z ohromného stromu, který před chvílí pokácel. „Nuže, malý bratře,“ řekl Nihancan „copak to děláš?“ „Máš snad oči, tak vidíš.“ „Odpověděl trpaslík a nepřestával tvarovat padlý strom na šíp dlouhý jako deset mužů a široký jako tělo muže. „Slyšel jsem o tvé schopnosti střílet obrovské šípy,“ řekl Nihancan, „ale nevěřím, že tak malý človíček jako ty je toho schopen, vzdýt ho ani nezvedneš. Schválně, zkus mě zastřelit. Já budu stát támhle na úpatí toho kopce a ty na mě vystřelíš.“ „Nechci to udělat Nihancane,“ odpověděl trpaslík, „mohl bych tě zabít.“ Na to se Nihancan začal smát a dobírat si trpaslíka, který tiše pokračoval ve své práci, dokud Nihancan opovržlivě neřekl: „Já si to myslel, že nemůžeš ten šíp ani zvednout, nato, abys na mě vystřelil. Půjdu svou cestou.“ Po té trpaslík řekl: „Vystřelím.“ A tak Nihancan odešel kus směrem k úpatí a zeptal se: „Můžu stát tady?“ „Ne, běž dál,“ odpověděl trpaslík, „mohl bych tě zranit.“ Nihancan poodešel a znova se zeptal: „Můžu stát tady?“. Ale trpaslík mu ještě několikrát odpověděl stejně jako předtím. Nakonec Nihancan zavolal: „Dál už nepůjdu, jsem tak daleko, že tě sotva slyším.“ To už stál Nihancan na svahu a když se otočil uviděl, jak trpaslík zdvihá ten šíp jednou rukou. Najednou dostal strach a zavolal: „Nestřílej na mě malý bratře, já pouze předstíral, že ti nevěřím.“ „Ó, ty podvodný pavouku,“ zavolal trpaslík „já vím, žeš to předstíral, ale stejně vystřelím.“ „Prosím tě, nestřílej!“ křičel Nihancan, ale trpaslík mu odpověděl: „Když už jsem zvedl svůj luk a své šípy, tak musím vystřelit, jinak bych přišel o svou sílu.“ Poté trpaslík zvedl svůj luk, založil a vystřelil. Když Nihancan uviděl, jak na něj letí šíp začal vriskat a utíkat jedním směrem, pak hned druhým. Nevěděl, kam jít, protože ať utíkal, kam utíkal, šíp letěl sále za ním. Stále se přibližoval a mířil stále na něj. Potom zakopl a spadl na měkkou půdu. Strom-šíp ho zasáhl a zatlačil hluboko do země, že mu koukala ven pouze hlava. Snažil se uniknout, ale strom ho držel pevně v zemi. Po chvíli přišel trpaslík, vytáhl ho svou děsivou silou ven a ošetřil mu rány. Poté Nihancan odešel a nikdy víc se nevrátil zkoušet si dělat vtípky z trpaslíků.

Ohiyesa

Pár postřehů

Jsme v polovině skautského roku a za uplynulých 6 měsíců prošel náš oddíl docela bouřlivým vývojem. Po povedeném táboře následoval začátkem září úspěšný nábor a vše bylo korunováno skvělým úspěchem ve finále Svojsíkova závodu v Lanškrouně. Od půlky září jsem sice sledoval život našeho oddílu téměř výhradně jen na našich internetových stránkách, ale i tam se situace pěkně odrážela. Pár týdnů po třetím místě v Lanškrouně žil vzkazovník jako ještě nikdy. Úplně stejným způsobem pak ale usínal, když oddíl postihl odchod nebo utlumení činnosti slušné řady členů. Fotky z výprav byly pěkné, ale účastníků akcí na nich moc nebylo.

První akce, kterou jsem zase v oddíle zažil byl zimní tábor a mám pocit, že někdy v té době se oddíl zase odrazil lepším směrem. Zimní tábor byl po mnoha letech, účast na něm byla velice solidní a nálada ještě mnohem lepší. Ačkoliv nám od září až zas tolik členů nepřibýlo, mám teď pocit, že oddíl má šanci opět vzrůst, protože v rodě Koníků je velká spousta nadšených nováčků a především - ve vedení (Radě OP a Želvách) je parta kluků, kteří se rádi vidí, rádi něco podniknou a snad jim nechybí nadšení. Pravda je, že od nadšení k činům, může být dlouhá cesta, ale je to dobrý základ, který tu možná v posledních letech často chyběl. To je tedy jeden z důvodů, proč věřím, že Šavani budou i v následujícím období patřit k silným oddílům, kteří mají svému okolí co nabídnout.

Stopař

O zahradníkovi a malířce

Zalévám květiny za oknem a najedenou slyším, že jedna z rostlin právě začíná svou pohádku. Teď ještě neprozradím jméno té květiny, kdybych je řekl už nyní, bylo by vám možná leccos příliš jasné. Je to příběh z 19. století, ale přizpůsobený současné době. Žádala o to sama květina, abych jej tlumočil nějak nověji, prý aby nepozbyla nic ze své obliby mezi lidmi dneška.

Potkali se mladík a dívka a byla z toho velká láska, láska až za hrob, jak se někdy říká. Že byli oba hezčí je na bíledni, ostatně mládí je hezké samo sebou. Doma to měli zprvu trochu složitější. Ona totiž byla dcerou náměstka ředitele jednoho farmaceutického podniku ve městě a její rodiče ve společnosti něco znamenali. Sama studovala výtvarnou školu, protože jí učarovala krása a chtěla být malířkou. On byl sirotek, úplně bez rodičů. Vyrostl v dětském domově a vyučil se zahradníkem. Táta té začínající malířky nebyl žádný snob či domýšlivec a své dceři nevytýkal, že si vybrala zahradníka. Postupem času se mu mladík začal docela zamlouvat. Zato matka nechtěla o zahradníkovi ani slyšet. „Vždyť je to takový bambula, prostě brambora,“ čímž narážela na jeho povolání. Vadilo jí, že se před svými známými nemůže vychloubat nějakým vysoce postaveným zetěm. Když se jí vyptávali, čím je mladík její dcery, vždycky se usklíbla: „Dodává nám zeleninu a ovoce do kuchyně, abychom prý žili zdravě.“ Vědomě přehlížela, že zahradníkovou zásluhou existuje mnoho krásných květin, aby si jimi lidé navzájem působili radost, nebo aby se jimi mohli aspoň trochu utěšit ve svém smutku.

Láska si ovšem poroučet nedá, a tak se ti dva mladí lidé slavnostně vzali. Táta jim zajistil byt „na klíč“ – dobře věděl, že doma by to dobrotu nedělalo. Matka se překonala se svatební hostinou – aby ji známí nepomluvili – ale zášť na zahradníka v ní doutnala dál.

Za první výplatu po svatbě novomanžel nechal své mladé choti ušít nové elegantní šaty. Látku i barvu si mladá žena na ně vybrala sama. Jako malířka dávala totiž přednost určitým barvám. Např. neměla ráda žlutou barvu. Zvolila si barvu nevídanou, tak zvláštní, že po ní byla tahle barva dokonce pojmenována. Také střih si vymyslela sama. Výsledkem byly šaty skutečně nádherné a slušely jí tak, že se to vypovědět nedá, o to víc, když k nim přidala klobouček v téže barvě.

Vlastní matka jí to oblečení záviděla. Jednou přišla za dcerou na návštěvu v době, kdy zahradník byl v práci. Nové šaty i s kloboukem visely na věšáku a hned vedle stál malířský stojan s rozmalovaným obrazem. V té chvíli matku napadlo, jak zasít neshodu mezi mladé manžele. Procházejíc kolem, nenápadně zavadiila o štafle. Mokry obraz se převrátil na modelové šaty. No, to byla podivná! Červenofialový rub sukně zůstal sice bez poskvrny, zato na líci zanechala běloba nesmazatelné stopy. Ještě že klobouku se nic nestalo.

Když přišel zahradník z práce domů, našel plačící manželku skloněnou nad zničenou sukní. Aniž by ho zajímal zničený obraz, zavycítal: „První šaty ode mne, a ty si nedáš pozor. Proč sis je neuklidila do šatníku? To si mého daru pěkně vážíš! Taková neopatrnost!“ Semínko nedorozumění začalo klíčit.

Při jedné z dalších návštěv měla matka námitky proti pachům z kuchyně. Prý v takové domácnosti by všude měla být vůně jako v rajské zahradě! „Přinesla jsem vám,“ povídá, „z tátova podniku sprej. Je to vůně, kterou ve městě nikdo nemá. Táta o tom ani neví, tak mu to raději ani neříkejte.“ Hned začala vůni po bytě rozprašovat. Byla to vskutku podmanivá vůně, jítřící smysly.

Sotva přišel zahradník domů, okamžitě tu zvláštní vůni ucítil. I jemu se líbila. Z ničeho nic mu krátce nato začalo krváčet z nosu. Nevšímal si toho ani když se mu to stalo podruhé. Pak potřetí, vždy nějak v souvislosti s tou vůní. Počtvrté to nepochybně vyvolala ona vůně. Rozhněval se na manželku, že mu záměrně přivolává nějakou nemoc. Nepomohly mladé ženě slzy, marné bylo její zapřísahání se, že je nevinná. „Jak to, že ti vůně nic nedělá?“ křičel mladý muž. Semeno sváru vpučelo v klíční rostlinu.

Neshody vyvrcholily, když matka přinesla mladým do kuchyně nové brambory. Jsou prý sice malé, povídala, ale mimořádně chutné. Nemají však o nich nikomu říkat, protože jich je málo a kdekdo by je chtěl. Tohleto už i dceři bylo poněkud divné, podezřelé. Vzala několik brambůrek a zanesla vedle k sousedům, kteří chovali v kůlně na zahradě pašíka, připravovali nějakou oslavu, už nevím jakou, to je ostatně vedlejší. Vepř brambůrky v pohodě sežral a nic se mu nestalo. Přesto mladá žena všechno popravdě pověděla svému muži, usmívajíc se na něho. Také on se tomu zasmál, ale zrnko nedůvěry v něm zůstalo. Potají pár těch brambůrek na drobno pokrájel a naházal je rybám do bazénu na jejich zahradě. Netrvalo dlouho a ryby na vodě plavaly bezvládné, omámené tak, že by se daly takřka sbírat rukama.

V mladé domácnosti se strhla bouře: „Tak tys mne chtěla otrávit! A to jsme si slibovali lásku až za hrob. To jsem ovšem nevěděl, že myslíš jenom můj hrob! Už tě nechci ani vidět.“ S těmi slovy vyhodil zbývající „jedovaté“ brambory ven do zahrady.

Trvalo několik měsíců, než se zahradník s malířkou zase usmířili. Takový konec zapůsobil i na matku. Uvědomila si jaký nebezpečný svár vyvolala. Zlobil se na ni pochopitelně i její muž. Posléze spolu s ním zašla k mladým poprosit, aby jí prominuli a odpustili. Stalo se tak, neboť mladí se mezi tím udobřili. Všichni si podali ruce a společně zašli do zahrady. Tam – div se světe – z vyhozených brambůrek vyrostla nová rostlina. Že vzešla z podivných brambor, začali ji říkat Brambořík.

Možná, že nevíš, že brambořík není jenom rostlinou v květináči. Že také u nás vzácně roste v teplých krajích „planý“ brambořík evropský. Třeba se mi podaří někdy ti ho ukázat. Pohádka, vztahující se právě k tomuto druhu bramboříku, odpovídá mnoha jeho vlastnostem. Dokáží ti to: Viděl jsi např. žlutý brambořík? Asi neviděl, zato obecně se hovoří o cyklámové barvě – v odborném názvosloví se totiž brambořík nazývá *Cyclamen*. A tato barva je pro něj typická. Stejně zajímavé je to s vůní bramboříku. Zahradníci vyšlechtili množství odrůd brambor, odlišných tvarem, velikostí i barvou, ale žádná z těch odrůd nevoní tak, jako „planý“ brambořík evropský. Tajemství své vůně si brambořík uchoval. Pravdou je i to, že u citlivých lidí může jeho vůně způsobit krvácení z nosu. Hlíza bramboříku, podobná malým bramborám, je jedovatá, vepřům to však ani nevadí, ani jim neškodí. Zato jiným živočichům, včetně ryb, je jed bramboříku nebezpečný. Sám jsem to nezkoušel, ale po uvaření prý neškodí ani lidem.

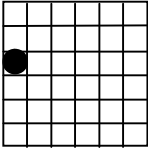
Úplně na závěr mi brambořík pošeptal: „Vím, že mé jméno není zrovna pěkné, ani mě se nelíbí. Myslím si však, že v životě na jméně tolik nezáleží. Důležitější je jaký kdo jsme.“

Co říkáš, má pravdu brambořík?

Převzato z knihy Pohádky lesní moudrosti od RNDr. Bohumila „Boba“ Šuly, instruktora JeLS.

TATEYOPAH

Bodované úkoly na měsíc únor

- Čtverce ze čtverce** – čtverec složený z dvaceti pěti políček (tj. 5x5) je třeba rozdělit na takové čtyři části (samozřejmě podle jednotlivých políček), ze kterých bude možno sestavit dva menší čtverce o rozměrech 3x3 a 4x4. Tento jednoduchý hlavolam má několik správných řešení, ke splnění úkolu postačí najít alespoň tři různé varianty rozdělení velkého čtverce. (5 bodů)
  - Soustava kroužků** – do čtverce na obrázku dokreslete ještě dalších pět kroužků tak, aby v každé řadě i sloupci, byl jen jeden kroužek. (3 body)
-
- Problémy s krychličkami** – Představte si krychli o hraně 25 cm, která má všechny strany nabarvené žlutě. Otázky jsou následující a pokuste se je vyřešit bez pomoci tužky a papíru, prostě z paměti. Zapište si pouze výsledek. (14 bodů)
    - kolikrát je nutno tuto krychli rozříznout (kolmými řezy), aby z ní vznikly menší, stejně velké krychličky s hranami o délce 5 cm?
    - kolik krychliček s hranou o délce 5 cm tímto rozřezáním vznikne?
    - kolik takto získaných krychliček bude mít čtyři stěny žluté?
    - kolik krychliček bude mít tři stěny barevné?
    - kolik krychliček bude mít dvě stěny barevné?
    - kolik krychliček bude mít barevnou pouze jednu stěnu?
    - kolik krychliček nebude mít barevnou žádnou stěnu?
  - Názvy obcí** – je známo, že některá města mají celkem zajímavá jména. Chtěli byste například bydlet ve vesnici s názvem Úterý? Vaším úkolem je zjistit všechna města a obce v ČR, která se jmenují jako den v týdnu (tj. Pondělí, Úterý, Středa, Čtvrtek, Pátek, Sobota a Neděle). Jako výsledek očekávám seznam jmen a alespoň jejich příslušnost do krajů ČR. (7 bodů)
  - Trocha historie** – ke kterým významným událostem v Českých zemích se vztahují tyto letopočty: cca 830, 631, cca 870, 1085, 1212, 1306, 7.4. 1348, 14.7. 1420, 30.5. 1434, 1556, 23.5. 1618, 1713, červenec 1742, 2. – 12.6. 1848, 29.10. 1918 (15 bodů)
  - Táborová místa** – úkol velmi jednoduchý: Napište všechna táborová místa našeho kmene od jeho založení společně s roky, kdy se kde tábor konal. Napovím vám, že míst je celkem pouze šest. (6 bodů)

Vyřešené úkoly doručte do 26.2. mojí maličkosti

TATEYOPAH

Stránka zábavy

Na začátek si dáme zase jednu povídku od Karla Plíhala

Na brigádě

Sedím v jámě, po noze mi leze brouk. Pod košilí druhý. Je vedro. Mám žízeň. Kolem šumí les. Stačí natáhnout ruku a můžu si utrhnout pampelišku. Prohlížím si ruce, jsou samý mozol. Jsem na brigádě. Parták pije pivo. Dvanáctku. Ovád mi pije krev. Nulu. Je vedro. Mám žízeň. Kolem šumí les. Parták si otvírá další pivo. Natáhnou ruku a utrhnu si pampelišku. Pampelišky nevoní. Práce taky ne. Doma mi říkali, že když nedodělám školu, skončím u lopaty. Školu jsem udělal a skončil jsem u lopaty. Stavíme pro naši fabriku rekreační středisko, aby si lidi po práci měli kde odpočinout. Mohou už klidně přijet odpočívat teď, ke mě do jámy. Jáma je prostorná, kopal jsem ji celý týden. Máme to posláni v rodině. Můj jeden strýc taky kopal jámy, aby si lidi měli kde odpočinout. Před chvílí jsem narazil na nějaký kabel. Nehnutě se pozorujeme. Je mezi námi jisté napětí. Když kopnu já, kopne on. Parták si otevřel další pivo a pobaveně nás pozoruje. V kabelu je proud. A proud to jsou taková mrňavá nic, co kopou. Kohokoliv a cokoliv. A aby ta mrňavá nic mohla kopat, potřebují zdroj. Parták, aby mohl kopat, potřebuje Prazdroj. A když pije Prazdroj, nemůže kopat. Dostal jsem nápad: Stejněměrná kopající mrňavá nic vykopou jámu. Zaujalo mě to. Budu o tom přemejšlet. Stokrát nic umořilo osla. A těchto malých nic jsou miliony! Umoří stovky oslů! Nebo vykopou jámu. Povídám to partákově. Umořilo ho to. Usnul. Kolem šumí les. Je vedro, po noze mi leze brouk. Pod košilí druhý. Sedím v jámě a snažím se uzavřít s kabelem pracovní smlouvu.

Pracovní desatero

- 1 - Žij, aby jsi mohl odpočívat!
- 2 - Miluj svoji postel, je to Tvůj chrám!
- 3 - Když Tě přijde někdo navštívit, aby sis odpočinul, stůj při něm!
- 4 - Odpočívej přes den, aby jsi v noci mohl spát!
- 5 - Práce je posvátná, proto se jí ani nedotýkej!
- 6 - Nikdy nedělej zítra to, co můžeš udělat pozítří!
- 7 - Pracuj tak málo, jak je to jen možné. Co je potřeba udělat, nechej udělat jiné!
- 8 - Uklidni se. Nikdo ještě nezemřel z nicnedělání, ale při práci by sis mohl ublížit!
- 9 - Když pocítíš potřebu pracovat, pohodlně si sedni, aby Tě to přešlo!
- 10 - Nezapomínej, že práce je zdravá! Proto ji přenechej nemocným ...

A nakonec jeden vtip...

Zavrou do tří paralelních hladomoren inženýra, fyzika a matematika. Každému dají jednu libovolně velkou, leč pevnou konzervu a nechají je vegetovat. Pak přijde amnestie. V první hladomorně je živý inženýr, ostře nabroušený kámen a otevřená konzerva. Ve druhé hladomorně je živý fyzik, stoh popsaných papírů, otevřená konzerva a geniální zařízení na otvírání konzerv zkonstruované ze skřípce a španělské boty. Ve třetí hladomorně je mrtvý matematik, zavřená konzerva, stoh popsaných papírů, z nichž každý začíná: "Nechť je konzerva otevřena."

Obsah tohoto čísla

Slovo šéfredaktora (TATEYOPAH)	2
Slovo exDegandawidy (WAOPE)	3
Schůzka Koníků (WAOPE)	3
Akce Tělocvična (WAOPE)	4
Skautský ples v Lesnici – 28. 1. 2005 (Stopař)	6
Běžkování v Jablonci – 2. - 5. 2. 2005 (Stopař)	7
Stránka Vlků (Tarzan)	9
O Nihancanovi a trpasličím šípu (OHIYESA)	10
Pár postřehů (Stopař)	11
O zahradníkovi a malířce (TATEYOPAH)	12
Bodované úkoly na měsíc únor (TATEYOPAH)	14
Stránka zábavy (TATEYOPAH)	15
Obsah tohoto čísla	16

Příští redakční rada:

Uzávěrka příštího čísla:

Příští číslo vyjde:

Na kmenové radě

V pátek 3. března 2006

V týdnu od 13. března 2006

Březová kůra – časopis skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE Zábřeh
číslo 179, náklad 35 výtisků, vyšlo v únoru 2006

Šéfredaktor: Michal Kraus – TATEYOPAH, Postřelmůvek

kontakty: tel. 732 253 826, e-mail michkraus@seznam.cz, ICQ 314 591 472

www.skaut.cz/shawnee

Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!